

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Вовк Євген Ігорович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними) положення пункту 6 частини першої статті 3, частин першої, другої, четвертої статті 55 Закону України „Про Вищу раду правосуддя“ від 21 грудня 2016 року № 1798–VIII (далі – Закон № 1798) та частин першої, другої, третьої статті 116 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII (далі – Закон № 1402).

На думку скажника, вищенаведені положення Закону № 1798 та Закону № 1402 не відповідають частинам першій, другій статті 3, частинам першій, другій статті 8, частинам першій, другій статті 24, частинам першій, другій статті 55, частині першій, пункту 4 частини шостої статті 126, частині першій статті 131 Конституції України, зокрема, конституційним гарантіям незалежності суддів; їх застосування в остаточному судовому рішенні (а саме: у постанові Великої Палати Верховного Суду від 4 лютого 2020 року), призвело до його дискримінації по відношенню до інших суддів, які, маючи такий же стаж роботи на посаді судді, були звільнені у відставку з посади судді. Також у конституційній скарзі зазначено, що положення частин першої, другої, четвертої статті 55 Закону № 1798 та частин першої, другої, третьої статті 116 Закону № 1402 є такими, що суперечать частині третій статті 235 Кодексу законів про працю України.